

Arrest

nr. 205 254 van 13 juni 2018
in de zaak RvV X II

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat S. VAN ROSSEM
Violetstraat 48
2060 ANTWERPEN**

tegen:

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.**

DE VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 22 januari 2018 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 19 december 2017 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 31 januari 2018 met X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 22 maart 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 april 2018.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat S. VAN ROSSEM verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. VANBEYLEN, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 21 juni 2017 dient de verzoekende partij een aanvraag in van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie (bijlage 20).

1.2. Op 19 december 2017 beslist de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris (hierna: de gemachtigde) tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten.

Dit is de bestreden beslissing, en ze is als volgt gemotiveerd:

“In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfs- kaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 21.06.2017 werd ingediend door:

Naam: O.

Voornaam: F.

Nationaliteit: Marokko

Geboortedatum: 19.11.1968

Geboorteplaats: KENITRA

Identificatienummer in het Rijksregister: 068111949453

Verblijvende te/verklaart te verblijven te: (...)

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van een ander familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene vroeg op 21.06.2017 gezinshereniging aan met haar aangehaalde feitelijke partner, zijnde B. R., van Nederlandse nationaliteit, met rijksregisternummer 74.12.16 593-80, op basis van artikel 47/1, 1° van de wet van 15.12.1980.

Artikel 47/3 van de wet van 15.12.1980 stelt dat de andere familieleden bedoeld in artikel 47/1, 1°, moeten het bestaan bewijzen van een relatie met de burger van de Unie die zij willen begeleiden of bij wie zij zich willen voegen en ook het duurzaam karakter van die relatie.

Volgende bewijsstukken werden voorgelegd ter staving van de aangehaalde duurzame relatie:

- foto's vanaf 02.06.2016*
- berichten via Whatsapp vanaf 19.05.2016*
- documenten BNP Paribas Fortis dd. 11.08.2016 waaruit blijkt dat de referentiepersoon gevolmachtigde werd op de bankrekening van betrokkene*

Uit de gegevens van het Rijksregister blijkt dat de referentiepersoon op 03.06.2016 op het adres van betrokkene gedomicilieerd werd.

Uit de voorgelegde documenten kan enkel opgemaakt worden dat betrokkene en de referentiepersoon elkaar kennen juni 2016. Dit is te recent om aanvaard te worden als afdoende bewijs van de aangehaalde duurzame relatie.

Uit het geheel van de beschikbare gegevens blijkt dat zowel de duur van de aangehaalde relatie, als de duur van de samenwoning, onvoldoende is om aanvaard te worden als afdoende bewijs van het duurzaam karakter van de aangehaalde relatie. Betrokkene toont dus niet afdoende aan te voldoen aan de voorwaarden van artikel 47/1, 1° van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.

De aanvraag tot gezinshereniging wordt geweigerd. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken.

Aan betrokkene wordt het bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen. Wettelijke basis: artikel 7, 1, 2° van de wet van 15.12.1980: legaal verblijf in België is verstreken.

Hierbij wordt art. 74/13 van de wet van 15.12.1980 wel degelijk in overweging genomen. Van gemeenschappelijke kinderen is geen sprake, evenmin van een probleem betreffende de gezondheid van betrokkene. Verder, wat het gezins- en familieleven betreft: het bevel is het logische gevolg van het niet voldoen aan de verblijfsvoorwaarden. Indien het lang verblijf niet kan worden toegestaan en er geen andere rechtsgrond is waardoor betrokkene alsnog legaal in België zou kunnen verblijven, wat hier het geval is, is een bevel het enige alternatief. Het staat beiden vrij zich elders als gezin te vestigen alwaar zij legaal kunnen binnenkomen en verblijven of hun gezinsleven zo in te richten dat de referentiepersoon in België verblijft en betrokkene een andere verblijfplaats kiest. Verzoekers tonen niet aan dat er

hinderpalen zouden zijn om het gezinsleven elders dan in België voort te zetten. Het gegeven bevel hoeft dan ook niet noodzakelijk afbreuk te doen aan hun gezinsleven.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een eerste middel voert de verzoekende partij de schending aan van de motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het gelijkheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel.

Zij licht het eerste middel als volgt toe:

“a) Aangaande het socio-economisch onderzoek

De bestreden beslissing schendt het zorgvuldigheidsbeginsel!

A.M.M.M Bors omschrijft het zorgvuldigheidsbeginsel als volgt: “De plicht van de overheid tot zorgvuldige feiten- en informatievergaring tijdens de voorbereidende fase en de plicht alle aspecten of belangen van een dossier in ogenschouw te nemen met het oog op een zorgvuldige besluitvorming.”¹

Verwerende partij dient rekening te houden met ALLE elementen in het dossier, dit wordt ook duidelijk vermeld op de website van kruispunt-migratie : Opgelet! Alvorens een einde te maken aan het verblijfsrecht moet verwerende partij steeds rekening houden met alle elementen van het dossier: de duur van het verblijf in België, de leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in België en de banden met het herkomstland.”

Dat uit het geheel van elementen duidelijk blijkt dat verzoekster de nodige stappen onderneemt om zich te integreren in België.

Zij is naar België gekomen en wenst hier dan ook haar leven uit te bouwen met haar partner, met wie zij reeds huwde in Marokko. Zij zullen de nodige stappen ondernemen om dit huwelijk ook te laten erkennen in België.

Bovendien bevestigde uw Raad reeds in zijn arrest nr. 120 763 van 17.03.2014 dat verwerende partij rekening dient te houden met het geheel van elementen.

Het arrest vermeldt het volgende: “De fragmentarische beoordeling van de voorliggende documenten is dan ook in strijd met het zorgvuldigheidsbeginsel.”

Verwerende partij dient het dossier van verzoekster in zijn geheel te onderzoeken!

Dat de beslissing van verwerende partij onterecht genomen werd en zij voornamelijk de motiveringsplicht in de zin van de wet van 29 juli 1991 flagrant schendt.

Artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 schrijft voor dat de opgelegde motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen.

Tevens dient, naar luid van hetzelfde artikel de motivering ‘afdoende’ te zijn.

Dit betekent dat de beslissing meer dient te zijn dan een louter abstracte en vormelijke stijlformule.

De motivering moet pertinent en draagkrachtig zijn.

De motivering van verweerder m.b.t. de aanvraag van verzoekster draagt de beslissing niet.

Dat verwerende partij bij het nemen van de beslissing op dit punt dan ook in gebreke gebleven is en zij de motiveringsplicht in de zin van de wet van 29 juli 1991 heeft geschonden.

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de raad voor vreemdelingenbetwistingen niet bevoegd haar beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. Maar de raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (R.v.St. nr.101.624, 7 december 2001).

Dat de beslissing t.a.v. verzoekster, gelet op het voorgaande, de materiële motiveringsplicht flagrant schendt aangezien verwerende partij op grond van de feitelijke gegevens de situatie van verzoekster niet correct heeft beoordeeld en bovendien onredelijk tot haar besluit gekomen is.

b) Huwelijk of gelijkgesteld partnerschap

Het Agentschap voor integratie en inburgering stelt:

“Wat zijn de voorwaarden voor gezinshereniging met een Belgische (stief)ouder of (stief)grootouder?

- Bijdrage in administratieve kosten*
- Huwelijk of gelijkgesteld partnerschap*
- Ouder dan 18 jaar*
- Stabiele en toereikende bestaansmiddelen*
- Voldoende huisvesting*
- Ziekteverzekering*
- Gezinscel”*

Verzoekster heeft getracht om haar relatie met haar partner aan te tonen aan de hand van foto's, whatsappberichten, de volmacht op de bankrekening.

Verzoekster voegt bij haar beroep ook haar huwelijksakte van Marokko, waarmee zij wenst aan te tonen dat haar relatie wel degelijk duurzaam is.

Ondertussen hebben verzoekster en haar echtgenoot reeds enkele jaren een relatie, die zeer oprecht is. Voor verzoekster en haar partner heeft een terugkeer naar haar land van herkomst zeer ernstige gevolgen.

Zij hebben een duurzame relatie, wat aangetoond wordt aan de hand van hun huwelijk en wensen deze verder te zetten.

Indien verzoekster dient terug te keren zal dit niet mogelijk zijn.

c) Stabiele en toereikende bestaansmiddelen

Het Agentschap voor integratie en inburgering stelt:

“Wat zijn de voorwaarden voor gezinshereniging met een Belgische (stief)ouder of (stief)grootouder?

- Bijdrage in administratieve kosten*
- Huwelijk of gelijkgesteld partnerschap*
- Ouder dan 18 jaar*
- Stabiele en toereikende bestaansmiddelen*
- Voldoende huisvesting*
- Ziekteverzekering*
- Gezinscel”*

Een voorwaarde voor gezinshereniging is dat er voldoende en toereikende bestaansmiddelen zijn.

Zowel verzoekster als partner hebben steeds een vaste tewerkstelling gehad en leggen hiervan recente stukken voor.

Hieruit blijkt duidelijk dat verzoekster en haar echtgenoot wel degelijk over voldoende inkomsten beschikken.

Ook stelt men in de beslissing dat verzoekster zich elders kan vestigen om aldaar een leven op te starten. Dit is niet alleen zeer kort door de bocht maar miskent hun recht op tewerkstelling en toont andermaal de onzorgvuldigheid waarmee dit dossier behandeld werd zeer duidelijk aan. Niet alleen hebben zij een oprechte relatie maar beiden zijn perfect geïntegreerd, spreken onze taal, hebben hun leven hier samen opgebouwd en hebben hier een onderkomen.

Zij heeft in België steeds, wanneer dit kon, gewerkt en heeft hier een vaste tewerkstelling. Ook haar partner heeft hier steeds gewerkt waardoor hij zich onmogelijk elders kan vestigen. Bewijzen hiervan worden voorgelegd.

Ook wees in zijn arrest de Raad van State erop dat deze kwantitatieve benadering van een vast bedrag voor minimumbestaansmiddelen niet verenigbaar is met de Gezinsherenigingsrichtlijn, zoals geïnterpreteerd door het Hof van Justitie in het arrest Chakroun, indien wordt geoordeeld dat verzoekster en zijn echtgenoot over onvoldoende inkomsten beschikken.

Daarin stelde het Hof dat de lidstaten, bij het opleggen van een inkomensvereisten, geen afbreuk mogen doen aan het nuttig effect van de richtlijn, namelijk de bevordering van de gezinshereniging: "Aangezien de omvang van de behoeften van persoon tot persoon sterk kan verschillen, moet deze bevoegdheid bovendien aldus worden uitgelegd dat de lidstaten wel een bepaald referentiebedrag kunnen vaststellen, maar niet dat zij een minimum inkomen kunnen bepalen waaronder geen gezinshereniging wordt toegestaan, zonder concrete beoordeling van de situatie van iedere aanvrager." Dat uit het voorgaande dus blijkt dat ieder dossier individueel en grondig onderzocht dient te worden, wat in casu geenszins is gebeurd.

Verzoekster heeft reeds legaal verblijf gehad in België, hierover is in het dossier ook niets terug te vinden.

Uit het voorgaande blijkt dus zeer duidelijk dat eveneens het zorgvuldigheidsbeginsel geschonden is! De echtgenoot, alsook verzoekster hebben steeds zelf ingestaan voor hun onderhoud.

Zelfs in de veronderstelling dat de neergelegde documenten niet zouden volstaan, schendt men toch minstens het redelijkheids- en het gelijkheidsbeginsel daar men een dossier correct en volledig dient te onderzoeken en niet in het ene dossier de mogelijkheid geeft om het dossier aan te vullen en in het andere dossier zonder meer een negatieve beslissing neemt.

Nochtans werden in beide dossiers dezelfde documenten neergelegd.

Dat de echtgenoot van verzoekster wel degelijk over voldoende bestaansmiddelen beschikt, zeker nu verzoekster ook bijdraagt tot het gezinsinkomen.

Het is onbegrijpelijk waarom verwerende partij weigert de aanvraag van verzoekster grondig te onderzoeken!

Dat dit getuigt van een gebrekkige wil van verwerende partij!

Dat verwerende partij dan ook de motiveringsplicht en zorgvuldigheidsverplichting schendt door de voorgelegde documenten i.v.m. het inkomen van de referentiepersoon niet of niet voldoende te onderzoeken.

Verder voldoen verzoekster en haar echtgenoot ook aan alle andere voorwaarden tot gezinshereniging.

2.1.2. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen verplichten de administratieve overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de bestreden beslissing ten gronde liggen en dit op afdoende wijze. Het afdoend karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, met name dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen.

De belangrijkste bestaansredenen van deze uitdrukkelijk motiveringsplicht bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan of de overheid is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan binnen de perken van de redelijkheid tot haar beslissing is gekomen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden (cf. RvS 30 oktober 2014, nr. 228.963; RvS 17 december 2014, nr. 229.582).

De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven, dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 14 juli 2008, nr. 185.388; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 5 december 2011, nr. 216.669).

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheidsplicht legt de overheid onder meer op om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat

de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221 475).

Zowel bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht als bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidstoezicht of het bestuur is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of het de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

De verzoekende partij betoogt dat de verwerende partij alvorens een einde te stellen aan haar verblijfsrecht rekening moet houden met alle elementen van het dossier en meer bepaald met de duur van het verblijf in België, de leeftijd, de gezondheidstoestand, de gezins- en economische situatie, de sociale en culturele integratie in België en de banden met het herkomstland. Ze betoogt verder dat uit het geheel van elementen duidelijk blijkt dat zij de nodige stappen onderneemt om zich te integreren in België en ze stelt dat zij naar België gekomen is en hier dan ook haar leven wil uitbouwen met haar partner, met wie zij reeds huwde in Marokko. Zij stelt dat zij de nodige stappen zullen ondernemen om dit huwelijk ook te laten erkennen in België.

De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing geen beslissing is waarbij een einde wordt gesteld aan het verblijf van de verzoekende partij, maar wel een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden. Artikel 42ter van de vreemdelingenwet stelt dat bij de beslissing om een einde te stellen aan het verblijf de minister of zijn gemachtigde rekening houdt met de duur van het verblijf van de betrokkene in het Rijk, diens leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong. In casu is artikel 42ter van de Vreemdelingenwet evenwel niet van toepassing, zodat de verwijzing naar de inhoud van deze bepaling niet relevant is.

De bestreden beslissing werd genomen op grond van artikel 47/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet). Artikel 47/3, §1, eerste lid van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“(...) De andere familieleden bedoeld in artikel 47/1, 1°, moeten het bestaan bewijzen van een relatie met de burger van de Unie die zij willen begeleiden of bij wie zij zich willen voegen en ook het duurzaam karakter van die relatie. (...)”

Artikel 47/1, 1° van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

*“(...) Als andere familieleden van een burger van de Unie worden beschouwd :
1° de partner met wie de burger van de Unie een deugdelijk bewezen duurzame relatie heeft en die niet bedoeld wordt in artikel 40bis, § 2, 2° ; (...)”*

De determinerende motieven van de bestreden beslissing luiden als volgt: *“Uit de voorgelegde documenten kan enkel opgemaakt worden dat betrokkene en de referentiepersoon elkaar kennen juni 2016. Dit is te recent om aanvaard te worden als afdoende bewijs van de aangehaalde duurzame relatie. Uit het geheel van de beschikbare gegevens blijkt dat zowel de duur van de aangehaalde relatie, als de duur van de samenwoning, onvoldoende is om aanvaard te worden als afdoende bewijs van het duurzaam karakter van de aangehaalde relatie”.* Hieruit blijkt dat de verwerende partij besliste de verzoekende partij het verblijf van meer dan drie maanden te weigeren omdat het duurzaam karakter van de relatie volgens haar niet aangetoond is.

Met haar bewering dat zij de nodige stappen onderneemt om zich te integreren in België, dat zij naar België gekomen is en hier dan ook haar leven wil uitbouwen met haar partner, en dat zij de nodige

stappen zal ondernemen om dit huwelijk ook te laten erkennen in België, maakt de verzoekende partij niet aannemelijk dat de determinerende motieven van de bestreden beslissing kennelijk onredelijk zouden zijn. Los van het feit dat de verzoekende partij zich hier beperkt tot loutere beweringen, maakt zij immers niet aannemelijk dat de verwerende partij op kennelijk onredelijke wijze oordeelde dat uit de voorgelegde gegevens blijkt dat zowel de duur van de aangehaalde relatie, als de duur van de samenwoning, onvoldoende is om aanvaard te worden als afdoende bewijs van het duurzaam karakter van de aangehaalde relatie. Geen enkel van voornoemde elementen weerlegt immers de motieven in verband met de duur van de relatie en de samenwoning. De Raad stelt verder vast dat de verzoekende partij niet betwist dat zij enkel foto's voorlegde die dateren vanaf 2 juni 2016, berichten via Whatsapp vanaf 19 mei 2016 en documenten van BNP Paribas Fortis van 11 augustus 2016 waaruit blijkt dat de referentiepersoon gevolmachtigd werd op de bankrekening van betrokkene. De verzoekende partij maakt niet aannemelijk dat zij stukken voorlegde die dateren van vóór deze data. Verder betwist zij evenmin dat uit de gegevens van het Rijksregister blijkt dat de referentiepersoon pas op 3 juni 2016 op haar adres gedomicilieerd werd. Uit de artikelen 47/1, 1° en 47/3 van de vreemdelingenwet blijkt overigens duidelijk dat het duurzaam karakter van de relatie een noodzakelijke voorwaarde is om op grond van deze bepalingen in aanmerking te komen voor een verblijfsrecht. Daarom maakt de verzoekende partij niet aannemelijk dat de verwerende partij bij het nemen van de bestreden beslissing had moeten rekening houden met de door haar hierboven aangehaalde gegevens.

De verzoekende partij heeft het verder over haar huwelijk of gelijkgesteld partnerschap, en verwijst naar de criteria voor gezinshereniging zoals het Agentschap voor integratie en inburgering deze oplijst. Zij stelt dat zij heeft getracht om haar relatie met haar partner aan te tonen aan de hand van foto's, whatsappberichten, en de volmacht op de bankrekening. Zij voegt bij haar beroep ook haar huwelijksakte van Marokko, waarmee zij wenst aan te tonen dat haar relatie wel degelijk duurzaam is.

De Raad stelt vooreerst vast dat de voorwaarden voor gezinshereniging duidelijk blijken uit de wet. De verzoekende partij kan dan ook de door haar voorgestelde lijst van voorwaarden van het Agentschap voor integratie en inburgering niet als referentie naar voor schuiven, laat staan dat zij de schending ervan dienstig kan aanvoeren. De opsomming van het Agentschap voor integratie en inburgering is immers geen wettelijke bepaling, noch een algemeen rechtsbeginsel of beginsel van behoorlijk bestuur waarvan zij de schending dienstig kan aanvoeren. Bovendien is uit bovenstaande bespreking reeds gebleken dat de verwerende partij de bestreden beslissing genomen heeft omdat het duurzaam karakter van de aangehaalde relatie niet bewezen zou zijn. Dit duurzaam karakter van de relatie is zoals gezegd een noodzakelijke voorwaarde om op grond van de artikelen 47/1, 1° en 47/3 van de vreemdelingenwet in aanmerking te komen voor een verblijfsrecht. De Raad stelt vast dat de verzoekende partij bij haar verzoekschrift inderdaad een kopie van haar huwelijksakte in Marokko voegt, maar zij maakt niet aannemelijk dat zij dit stuk reeds voor de bestreden beslissing aan de verwerende partij heeft voorgelegd. Het kan de verwerende partij niet ten kwade worden geduid geen rekening te hebben gehouden met stukken die haar niet bekend waren. De Raad oefent slechts een annulatiebevoegdheid uit. Het komt niet toe aan de Raad om nieuwe stukken te gaan beoordelen. De Raad kan enkel nagaan of de verwerende partij in alle redelijkheid tot haar beslissing is kunnen komen, rekening houdend met de stukken die op het moment van de beoordeling voorlagen. De verzoekende partij stelt verder dat voor haar en haar partner een terugkeer naar haar land van herkomst zeer ernstige gevolgen zal hebben en dit volgens haar niet mogelijk zal zijn. De Raad stelt echter vast dat de verzoekende partij verder in haar eerste middel verwijst naar haar tewerkstelling in België en die van haar partner voor wat betreft moeilijkheden bij terugkeer. Er bestaat echter geen algemeen 'recht op tewerkstelling', zoals de verzoekende partij insinueert in haar eerste middel. Bovendien heeft de verzoekende partij bij haar aanvraag op geen enkele wijze aan de verwerende partij te kennen gegeven dat zij of haar partner op heden een tewerkstelling hebben in België. Opnieuw dient te worden aangestipt dat het de verwerende partij niet ten kwade kan worden geduid geen rekening te hebben gehouden met stukken die niet voorlagen.

Verder stelt de verzoekende partij dat in het kader van de stabiele en toereikende bestaansmiddelen het Agentschap voor integratie en inburgering ook voorwaarden heeft opgesteld.

De Raad stelt vast dat de verwerende partij in de bestreden beslissing helemaal niet oordeelde dat de verzoekende partij en haar partner niet over stabiele en toereikende bestaansmiddelen zouden beschikken. Op dit punt mist dit onderdeel van het eerste middel feitelijke grondslag. De Raad herhaalt dat de verwerende partij het verblijf van meer dan drie maanden weigerde omdat het duurzaam karakter van de aangehaalde relatie niet bewezen zou zijn. Dit duurzaam karakter van de relatie is zoals gezegd een noodzakelijke voorwaarde om op grond van de artikelen 47/1, 1° en 47/3 van de vreemdelingenwet in aanmerking te komen voor een verblijfsrecht. Of de verzoekende partij al dan niet aan de overige

wettelijke voorwaarden voldoet is in casu dan ook irrelevant, aangezien zij niet aannemelijk maakt dat deze determinerende motieven van de bestreden beslissing kennelijk onredelijk zouden zijn. Dat de verzoekende partij over stabiele en toereikende bestaansmiddelen zou beschikken doet in casu dan ook niet ter zake. Of de verzoekende partij vroeger reeds legaal verblijf heeft gehad in België, wat de verwerende partij in de nota met opmerkingen overigens toegeeft (het door haar op 7 september 2004 aangevraagde visum werd toegekend), doet evenmin ter zake in het kader van de huidige aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, omwille van dezelfde reden.

Waar de verzoekende partij de schending van het gelijkheidsbeginsel aanvoert, stelt de Raad vast dat de grondwettelijke regels van gelijkheid en non-discriminatie niet uitsluiten dat een verschillende behandeling tussen de categorieën van personen ingesteld wordt voor zover ze berust op een objectief criterium en ze op redelijke wijze gerechtvaardigd is. Dezelfde regels verzetten zich overigens tegen een identieke behandeling, zonder enige redelijke rechtvaardiging, van categorieën van personen die zich in situaties bevinden die inzake de maatregel in kwestie essentieel verschillend zijn. Het bestaan van een dergelijke rechtvaardiging dient te worden beoordeeld rekening houdend met het doel en de effecten van de bekritiseerde maatregel alsook met de aard van de principes in kwestie. Het gelijkheidsbeginsel wordt geschonden wanneer vastgesteld wordt dat er geen redelijke en evenredige verhouding bestaat tussen de aangewende middelen en het beoogde doel. Er kan bijgevolg slechts sprake zijn van een schending van het gelijkheidsbeginsel indien de verzoekende partij met feitelijke en concrete gegevens aantoont dat gelijke gevallen ongelijk werden behandeld of ongelijke gevallen gelijk werden behandeld. De verzoekende partij laat in casu na dit te doen en maakt een schending van het gelijkheidsbeginsel dan ook niet aannemelijk. De stelling dat de verwerende partij *“een dossier correct en volledig dient te onderzoeken en niet in het ene dossier de mogelijkheid geeft om het dossier aan te vullen en in het andere dossier zonder meer een negatieve beslissing neemt”* is veel te vaag en dus niet voldoende concreet om een schending van het gelijkheidsbeginsel aannemelijk te maken.

Uit voorgaande bespreking is gebleken dat de verzoekende partij de schending van de door haar opgeworpen bepalingen en beginselen niet aannemelijk heeft gemaakt, noch heeft zij aannemelijk gemaakt dat de bestreden beslissing op kennelijk onredelijke wijze werd genomen.

Het eerste middel is, voor zover ontvankelijk, niet gegrond.

2.2.1. In een tweede middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden (hierna: EVRM).

II.2. Tweede middel: schending van artikel 8 van het EVRM

Dat bovendien verzoekster meent dat de beslissing een inbreuk uitmaakt van artikel 8 van het EVRM.

Verzoekster is naar België gekomen en woont hier samen met haar partner. Haar echtgenoot heeft de Nederlandse nationaliteit.

Wanneer verzoekster dient terug te keren naar haar land van herkomst dan is er een onevenredige schending van de gezinsbescherming (artikel 8 EVRM).

Artikel 8 lid 1 EVRM waarborgt het recht op eerbiediging van privéleven, familie- en gezinsleven. Art. 8 lid 2 EVRM geeft aan dat inmenging door overheden op dit gezinsleven onder bepaalde voorwaarden is toegestaan. Artikel 8 EVRM is gebaseerd op art. 12 van het UVRM. Hierin staat het volgende: “Niemand zal onderworpen worden aan willekeurige inmenging in zijn persoonlijke aangelegenheden, in zijn gezin, zijn thuis of zijn briefwisseling, noch aan enige aantasting van zijn eer of goede naam. Tegen een dergelijke inmenging of aantasting heeft een ieder recht op bescherming door de wet.”

Artikel 8 EVRM luidt:

Lid 1

Een ieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

Lid 2

Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.

Gezinsleven als bedoeld in artikel 8 EVRM kan 'ipso jure' ontstaan. Dit houdt in dat het gezinsleven van rechtswege ontstaat. Het Hof heeft verschillende uitspraken gedaan over het van rechtswege ontstaan van gezinsleven.

Voorts vereist artikel 8 lid 2 EVRM dat de inmenging noodzakelijk moet zijn in het belang van de democratische samenleving. Er moet dus sprake zijn van een 'pressing social need'.

Om te bepalen of aan de voorwaarden van noodzakelijkheid wordt voldaan moet er een belangenafweging, tussen het algemene belang en het individuele belang van de vreemdeling, en een proportionaliteitstoets plaatsvinden.

Indien men hier een belangenafweging maakt kan men tot de vaststelling komen dat individuele belangen van de vreemdeling zwaarder doorwegen.

Er is immers geenszins sprake van een eventueel gevaar voor de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn. Noch is er sprake van wanordelijkheden en strafbare feiten of vormt zij een gevaar voor de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen. Bijgevolg dient haar recht op een gezinsleven gerespecteerd te worden!

Het heeft dan ook geen enkele zin of nut dat verzoekster terugkeert naar haar land van herkomst aangezien zij al ettelijke jaren in België verblijft, haar tewerkstelling hier heeft en hier samenwoont met haar partner, met wie zij gehuwd is en die hier woont en tewerkstelling heeft.

Dat het duidelijk is dat verzoekster het recht heeft een band met haar partner te onderhouden en dat zij die kans ook moet kunnen krijgen! Haar relatie is wel degelijk duurzaam, dat dit ondermeer ook blijkt uit hun huwelijk dat in Marokko werd voltrokken.

Verzoekster mag niet van haar partner gescheiden worden!

Gelet op bovengaande redenen dient de beslissing van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie vernietigd te worden."

2.2.2. In haar tweede middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 8 van het EVRM.

Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

"1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Het waarborgen van een recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven, veronderstelt het bestaan van een privé- en/of familie- en gezinsleven dat beschermenswaardig is onder artikel 8 van het EVRM. Dit privé- en/of familie- en gezinsleven dient te bestaan op het moment van de bestreden beslissing. De Raad kijkt in eerste instantie na of de verzoekende partij een beschermenswaardig privé- en/of familie- en gezinsleven aanvoert in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of een inbreuk werd gepleegd op het recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven door het nemen van de bestreden beslissing.

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip 'familie- en gezinsleven' noch het begrip 'privéleven'. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd.

In casu motiveert de bestreden beslissing:

"Het staat beiden vrij zich elders als gezin te vestigen alwaar zij legaal kunnen binnenkomen en verblijven of hun gezinsleven zo in te richten dat de referentiepersoon in België verblijft en de

betrokkene een andere verblijfplaats kiest. Verzoekers tonen niet aan dat er hinderpalen zouden zijn om het gezinsleven elders dan in België voort te zetten. Het gegeven bevel hoeft dan ook niet noodzakelijk afbreuk te doen aan het gezinsleven.”

Uit het voorgaande blijkt dat de verwerende het gezinsleven erkent, ook al is ze van oordeel dat de verzoekende partij geen duurzame en stabiele relatie in de zin van artikel 47/1, 1°, van de vreemdelingenwet heeft aangetoond.

Bijgevolg dient de Raad te onderzoeken is of er sprake is van een schending van het recht op eerbiediging van het privé- en/of familie- en gezinsleven.

Het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het gezins- en privéleven is niet absoluut. Inzake immigratie heeft het EHRM er bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een Staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 115; EHRM 24 juni 2014, Ukaj/Zwitserland, § 27). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39; EHRM 10 juli 2014, Mugenzi/Frankrijk, § 43). De Verdragsstaten hebben het recht, op grond van een vaststaand beginsel van internationaal recht, behoudens hun verdragsverplichtingen, met inbegrip van het EVRM, de toegang, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen te controleren (EHRM 26 juni 2012, Kurić en a./Slovenië (GK), § 355; zie ook EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 100). De Staat is aldus gemachtigd om de voorwaarden voor de binnenkomst, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen vast te leggen.

Niettemin, in bepaalde gevallen kunnen binnenkomst-, verblijfs- en verwijderingsmaatregelen aanleiding geven tot een schending van het recht op eerbiediging van het gezinsleven, zoals gewaarborgd onder artikel 8 van het EVRM.

Of daarvan daadwerkelijk sprake is, moet onderzocht worden in het licht van de vraag of de vreemdeling voor de eerste keer om toelating tot binnenkomst en/of verblijf heeft verzocht, dan wel of het gaat om een weigering van een voortgezet verblijf.

In casu betreft het een situatie eerste toelating.

Hierbij oordeelt het EHRM dat er geen toetsing geschiedt aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM, maar moet eerder onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de Staat om de betrokken vreemdeling op zijn grondgebied toe te laten of te laten verblijven zodat hij zijn recht op eerbiediging van het privé- en/of familie- en gezinsleven aldaar kan handhaven en ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38; EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 105). Dit geschiedt aan de hand van de 'fair balance'-toets waarbij wordt nagegaan of de staat een redelijke afweging heeft gemaakt tussen de concurrerende belangen van het individu, enerzijds, en de samenleving, anderzijds. Staten beschikken bij deze belangenafweging over een zekere beoordelingsmarge.

De omvang van de positieve verplichting is afhankelijk van de specifieke omstandigheden van de betrokken individuen en het algemeen belang (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39; EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 106-107). In het kader van een redelijke afweging worden een aantal elementen in rekening genomen, met name de mate waarin het gezins- en privéleven daadwerkelijk wordt verbroken, de omvang van de banden in de Verdragsluitende Staat, alsook de aanwezigheid van onoverkomelijke hinderpalen die verhinderen dat het gezins- en privéleven elders normaal en effectief wordt uitgebouwd of verdergezet. Deze elementen worden afgewogen tegen de aanwezige elementen van immigratiecontrole of overwegingen inzake openbare orde.

Een andere belangrijke overweging is of het gezinsleven zich heeft ontwikkeld in een periode waarin de betrokken personen zich ervan bewust dienden te zijn dat de verblijfsstatus van een van hen er toe leidt dat het voortbestaan van het gezins- en privéleven in het gastland vanaf het begin precair zou zijn. Waar dit het geval is, zal er enkel in zeer uitzonderlijke omstandigheden sprake zijn van een schending

van artikel 8 van het EVRM (EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 108; zie ook EHRM 17 april 2014, Paposhvili/België, § 142).

Hoewel artikel 8 van het EVRM geen uitdrukkelijk procedurele waarborgen bevat, stelt het EHRM dat de besluitvormingsprocedure die leidt tot maatregelen die een inmenging uitmaken op het privé- en gezinsleven, billijk moet verlopen en op passende wijze rekening moet houden met de belangen die door artikel 8 EVRM worden gevrijwaard. Deze procedurele vuistregel is volgens het EHRM tevens van toepassing op situaties waar sprake is van een eerste toelating tot verblijf (EHRM 10 juli 2014, Mugenzi/Frankrijk, § 46; EHRM 10 juli 2014, Tanda-Muzinga/Frankrijk, § 68). Staten gaan hun beoordelingsmarge te buiten en schenden artikel 8 van het EVRM wanneer zij falen op zorgvuldige wijze een redelijke belangenafweging te maken (EHRM 28 juni 2011, Nuñez/Noorwegen, § 84; EHRM 10 juli 2014, Mugenzi/Frankrijk, § 62).

Waar de verzoekende partij stelt dat het geen nut heeft dat ze terugkeert naar haar land van herkomst aangezien zij al ettelijke jaren in België verblijft, haar tewerkstelling hier heeft en samenwoont met haar partner, met wie ze gehuwd is en die hier woont en zijn tewerkstelling heeft, gaat zij er in de eerste plaats aan voorbij dat op het ogenblik dat de bestreden beslissing werd getroffen geen bewijs van recente tewerkstelling voorlag, noch van haar, noch van haar partner en dat er op dat ogenblik evenmin sprake was van een huwelijk. Zij kan dan ook niet dienstig naar deze elementen verwijzen als zijnde hinderpalen voor het verderzetten van het gezinsleven elders, daar de wettigheid van de bestreden beslissing dient beoordeeld te worden aan de hand van de gegevens die aan het bestuur bekend waren. Bovendien werd het voorgehouden gezinsleven uitgebouwd in illegaal verblijf, zodat de verzoekende partij niet dienstig kan aanvoeren dat het bestuur er in deze omstandigheden toe gehouden zou zijn om het gezinsleven toe te laten op het Belgisch grondgebied. Bovendien kan worden aangestipt dat beide partners de Marokkaanse origine hebben en daar ook gehuwd zijn. Rekening houdend met de gegevens van het administratief dossier kon de verwerende partij in alle redelijkheid vatststellen dat er geen hinderpalen waren aangetoond waaruit zou blijken dat het gezinsleven niet elders kon worden verder gezet. Nu de verzoekende partij inmiddels gehuwd is, staat het haar vrij om vanuit haar land van herkomst een aanvraag tot gezinshereniging in te dienen in functie van haar echtgenoot overeenkomstig artikel 10 van de vreemdelingenwet. De verzoekende partij kan zich voor de duur van de procedure, die beperkt is in tijd, laten vergezellen van haar echtgenoot of ze kan gedurende deze tijd contact houden met haar echtgenoot via de moderne communicatiemiddelen en zo het gezinsleven in stand houden.

Met haar betoog maakt de verzoekende partij de schending van artikel 8 van het EVRM niet aannemelijk.

In casu betwist de verwerende partij niet dat er sprake is van een zeker gezinsleven

Ten slotte stelt de Raad vast dat de verzoekende partij de overige motieven van het bevel om het grondgebied te verlaten niet betwist, namelijk: *“Aan betrokkene wordt het bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen. Wettelijke basis: artikel 7, 1, 2° van de wet van 15.12.1980: legaal verblijf in België is verstreken. Hierbij wordt art. 74/13 van de wet van 15.12.1980 wel degelijk in overweging genomen. Van gemeenschappelijke kinderen is geen sprake, evenmin van een probleem betreffende de gezondheid van betrokkene.”* Deze motieven blijven dan ook staan.

Uit voorgaande bespreking is gebleken dat de verzoekende partij de schending van artikel 8 van het EVRM niet aannemelijk heeft gemaakt, noch heeft zij aannemelijk gemaakt dat de bestreden beslissing op kennelijk onredelijke wijze werd genomen.

Het tweede middel is niet gegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertien juni door:

mevr. J. CAMU,

kamervoorzitter,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

J. CAMU